

ensstemmelse med den norske og den svenske lov eventuelt kunne bestemmes, at oplysningen skal gives i et særskilt dokument og således ikke gyldigt kan gives i aftaledokument, faktura eller i forbindelse med reklamemateriale m. v. Det vil endvidere kunne bestemmes, at oplysningen skal gives ved anvendelse af en af justitsministeriet udarbejdet tekst.

Virkningen af, at oplysningen ikke som forekrevet gives på mødet, er efter *stk. 2*, at aftalen ikke er bindende for forbrugeren. Dette er i overensstemmelse med den norske og den svenske lov. Man har også overvejet en regel, hvorefter virkningen af manglende oplysning på mødet skal være, at fortrydelsesfristen herefter først løber fra dagen for en eventuel senere modtagelse af oplysningen. Når justitsministeriet har foretrukket den strengere ugyldighedsregel, skyldes det bl. a., at en sådan regel i højere grad vil sikre, at forbrugeren får underretning om fortrydelsesretten.

Såfremt oplysningen ikke gives på mødet, er aftalen ikke bindende for forbrugeren, og den erhvervsdrivende vil ikke kunne „reparere“ dette blot ved senere at fremsende eller aflevere oplysningen med samtidig indrømmelse af en fortrydelsesret. Såfremt den erhvervsdrivende ønsker at gennemføre aftalen og at sikre sig imod, at forbrugeren gør ugyldigheden gældende, må han anmode forbrugeren om på ny at afgive tilbud eller accept, eventuelt i form af godkendelse (ratihabition) af det tidligere løfte. Sker dette under et møde uden for den erhvervsdrivendes forretningssted, skal oplysning om fortrydelsesret herefter gives i overensstemmelse med § 7.

Ugyldigheden i medfør af *stk. 2* indebærer, at forbrugeren kan kræve sig frigjort fra aftalen, uden at retten hertil er begrænset af en bestemt tidsfrist. Heri ligger imidlertid ikke, at forbrugeren altid vil kunne fremsætte krav om aftalens ophævelse på et hvilket som helst senere tidspunkt. Bestemmelsen må forstås i overensstemmelse med almindelige regler om aftalers ugyldighed, og det følger heraf, at forbrugeren vil kunne fortabe sin ret til at gøre ugyldigheden gældende ved at forholde sig passiv eller ved at disponere over det modtagne på en sådan måde, at han må anses at have givet afkald på at gøre ugyldigheden gældende, jfr. bemærkningerne til § 3.

Til § 8.

Der opstår særlige spørgsmål om aftalens tilbageførelse, når den ene eller begge parter helt eller delvis har opfyldt aftalen, inden fortrydelsesretten gøres gældende. Herom er der givet bestemmelser i §§ 8

og 9, som i det væsentlige har samme indhold som de tilsvarende bestemmelser i den norske og den svenske lov.

§ 8 vedrører tilfælde, hvor den erhvervsdrivende har erlagt helt eller delvis, før fortrydelsesretten gøres gældende. *Stk. 1-3* vedrører køb, medens *stk. 4* vedrører abonnementskontrakter m. v. For købs vedkommende vil § 8 være aktuel i alle tilfælde, hvor fortrydelsesfristen først løber fra køberens modtagelse af varen, jfr. § 6, *stk. 2*.

Til *stk. 1*.

Ved køb er fortrydelsesretten betinget af, at køberen holder den modtagne vare til disposition for sælgeren i væsentlig samme stand og mængde, hvori den var, da køberen fik den i hænde.

I udtrykket „holder til disposition“ ligger, at det påhviler sælgeren at afhente genstanden hos køberen, og at sælgeren bærer omkostningerne ved og risikoen under tilbagetransporten. Der kan ikke med bindende virkning for forbrugeren træffes modsat aftale, jfr. § 16.

Køberen vil i almindelighed være forpligtet til at stille varen til disposition for sælgeren inden for normal arbejdstid.

I overensstemmelse med den norske og den svenske lov skal køberen stille salgsgenstanden til disposition „i væsentlig samme stand og mængde“. Det samme udtryk anvendes i købelovens § 57, som vedrører tilbagegivelse i tilfælde, hvor et køb hæves på grund af misligholdelse fra sælgerens side. Hermed er imidlertid ikke sagt, at spørgsmålet om væsentlighed nødvendigvis skal bedømmes på samme måde. Det må tages i betragtning, at købelovens § 57 vedrører en situation, hvor der foreligger misligholdelse fra sælgerens side, og endvidere, at køberen ved et opgør efter denne bestemmelse som hovedregel skal betale erstatning for en værdiforringelse. Begge dele taler for, at beskædigelser og forandringer i noget videre omfang bør tillægges betydning ved anvendelsen af fortrydelsesreglerne end ved anvendelsen af købelovens § 57.

Kravet om, at det modtagne skal holdes til disposition i væsentlig samme stand og mængde, sigter som udgangspunkt kun til selve varen, ikke til varens emballage. At køberen har fjernet emballagen og ikke kan tilbagegive denne eller ikke kan tilbagegive den i samme stand, vil således i almindelighed ikke afskære fortrydelsesretten. Såfremt emballagen er af en art, som normalt bruges af forbrugeren til opbevaring af varen, og den samtidig repræsenterer en ikke ubetydelig værdi for sælgeren, bør kravet om tilbagegivelse i væsentlig samme